

Κυριακή 19 Αύγουστου 2018

ΙΒ΄ Κυριακή Ματθαίου.

Ματθ. 19, 16 – 26.

«Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».
(Ματθ. 19, 23).

Ένα πολυσυζητημένο θέμα βάζει σήμερα ὁ Κύριός μας μέ τά λόγια πού πρίν ἀπό λίγο ἀκούσαμε, τό θέμα τοῦ πλούτου. Ὁ πλοῦτος, πού τόσο ἀγαπήθηκε σ' ὅλες τίς ἐποχές ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ὁ πλοῦτος, πού εἶναι τό ὄνειρο καί ὁ μοναδικός στόχος πολλῶν ἀνθρώπων ἀκόμη καί στήν ἐποχή μας.

Εἶναι ἁμαρτία ὁ πλοῦτος; Γιατί ὁ πλούσιος σώζεται δύσκολα, σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου; Ὁ πλοῦτος δέν εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ; Ἄν ὁ Θεός ἐπιτρέπει κάποιοι ἄνθρωποι νά συγκεντρώνουν στά χέρια τους τόν πλοῦτο καί τούς χαρίζει τόση ἄνεση σ' αὐτή τή ζωή, τότε γιατί δυσκολεύεται νά τούς χαρίσει τήν αἰώνια μακαριότητα καί τήν παντοτινή εὐτυχία τῆς ἄλλης ζωῆς;

Ἄν προσπαθήσουμε νά κάνουμε μερικές σκέψεις πάνω σ' αὐτό τό θέμα, θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι ὁ

πλοῦτος κατ' ἀρχήν εἶναι μία κατάσταση οὐδέτερη ἠθικά. Οὔτε ἀμαρτία εἶναι ὁ πλοῦτος οὔτε ἀρετή. Εἶναι μία κατάσταση, τήν ὅποια ὁ καθένας μπορεί νά τήν χρησιμοποιήσει κατὰ τήν προαίρεσή του γιά τή σωτηρία του ἢ γιά τήν καταστροφή του. Ὁ πλοῦτος δέν εἶναι ἡ φυσιολογική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν μάλιστα συνοδεύεται ἀπό τήν κοινωνική ἀνισότητα. Ὅλοι γεννιόμαστε στήν ἴδια κατάσταση τῆς γυμνότητος. Κανένα βρέφος δέν ἔρχεται στόν κόσμο μέ γεμάτο πορτοφόλι. Ἀστάθμητοι παράγοντες, ἄλλες φορές νόμιμοι καί θεμιτοί καί ἄλλες φορές ἄνομοι, ἀνήθικοι καί ἀθέμιτοι μᾶς τοποθετοῦν στίς τάξεις τόν πλουσίων ἢ τῶν φτωχῶν καί ἀπομακρύνουν τόν ἕναν ἀπό τόν ἄλλον, βάζοντας τό χάσμα τοῦ πλούτου ἀνάμεσά μας. Ἄρα λοιπόν ὁ πλοῦτος εἶναι μία κατάσταση πτωτική, ἕνα ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀκόμη καί ἂν προσωπικά δέν εὐθυνόμαστε ἠθικά γιά τόν πλοῦτο πού κληρονομήσαμε, ἐντούτοις ἔχουμε μεγάλη εὐθύνη γιά τόν τρόπο πού θά διαχειρισθοῦμε αὐτή μας τήν ἔστω καί νόμιμη περιουσία.

Δέν εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ὁ πλοῦτος κάτι κακό καί ἀμαρτωλό, ἀλλά ἡ διαχείρισή του εἶναι αὐτή πού θά σώσει ἢ θά καταστρέψει τόν πλούσιο. Ὁ παντογνώστης

Χριστός γνωρίζει ότι δυστυχώς οι περισσότεροι πλούσιοι δέν διαχειρίζονται σωστά τόν πλοῦτο τους, γι'αυτό και σήμερα τόν ἀκοῦμε νά λέγει: «ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Τί ἀπομακρύνει τόν πλούσιο ἀπό τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Πρῶτον, ὁ ἐγωισμός του. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀποκτάει χρήματα νομίζει ὅτι ἔγινε ἕνας θεός. Ἐπειδή μέ τά χρήματά του μπορεῖ νά ἀγοράσει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή του, θεωρεῖ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ὑποταχθεῖ στά πόδια του. Σ' αὐτό, βεβαίως, δέν φταίει μόνον ὁ πλούσιος. Ἔχουν εὐθύνη και οἱ περισσότεροι συνάνθρωποί του, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν νά κάμψουν τή μέση τους και νά ὑποβληθοῦν σέ κάθε εἶδους συμβιβασμό, προκειμένου νά μή δυσαρεστήσουν τόν πλούσιο. Στόν πλούσιο ἄνθρωπο ὅλες οἱ πόρτες εἶναι ἀνοιχτές. Ἡ ὑγεία, ἡ μόρφωση, ἡ δύναμη, ἡ ψυχαγωγία, τά ταξίδια, οἱ γνωριμίες, ἡ ἀποκατάσταση, ὅ,τι ἐπιθυμεῖ μπορεῖ νά τό ἔχει. Ὁ πλούσιος αἰσθάνεται ὡς θεός ὄχι μόνον ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ του ἀλλά και ἐξαιτίας τῆς δουλοπρέπειας τῶν διπλανῶν του. Αὐτό τό αἶσθημα τοῦ πλουσίου, αὐτός ὁ ἐωσφορικός ἐγωισμός του εἶναι πού τόν ἀπομακρύνει ἀπό τό Θεό σέ πρώτη φάση και ἀπό τό συνάνθρωπό του ἀμέσως μετά.

Αὐτή ἢ ἀπομάκρυνση τοῦ πλουσίου ἀπό τούς συνανθρώπους του εἶναι ὁ δεύτερος λόγος πού χάνει ὁ πλούσιος τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Σπάνια ἄνθρωποι μέ πολλά χρήματα ἔχουν πραγματικά καλές σχέσεις μέ τούς ἄλλους. Τίς περισσότερες φορές ὁ πλούσιος ἄνθρωπος διακατέχεται ἀπό ἕνα φόβο ὅτι ὅλοι θέλουν νά τοῦ ἀρπάξουν ὅ,τι κατέχει. Σφίγγει λοιπόν τόν πλοῦτο πάνω του καί προσπαθεῖ νά δεθεῖ σφιχτά μαζί του ἀπό φόβο μήπως τόν χάσει. Ὁ πλοῦτος ὁμως μοιάζει μέ τήν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Ὅσο πιό δυνατά σφίγγεις τήν ἄμμο στήν παλάμη σου, τόσο λιγότερη σοῦ μένει στό χέρι καί, ὅσο πιό πολύ ἀνοίγεις τήν παλάμη σου, τόσο περισσότερη ἄμμος χωράει μέσα σ' αὐτή. Ὁ πλούσιος βλέπει τούς ἄλλους σάν ἀρπακτικά, πού τόν ἀπειλοῦν. Ἐκεῖνος στέκεται πάνω στό χρυσό βάθρο τῶν χρημάτων του καί ὅλους τούς ἄλλους τούς βλέπει ἀφ' ὑψηλοῦ. Σπάνια οἱ πλούσιοι ἐκτιμοῦν κάποιον ἄνθρωπο πού δέν ἔχει χρήματα. Ἡ ἀξία τῶν ἄλλων ἀνθρώπων μετριέται μέ τά χρήματα πού ἔχουν. Ἔτσι βλέπουμε τούς πλουσίους νά περιχαρακώνονται ἀπό τούς ἄλλους, νά ἀρέσκονται στίς δικές τους λέσχες, στά δικά τους μέρη ψυχαγωγίας, στούς δικούς τους τόπους διακοπῶν, στίς δικές τους συνοικίες, στά δικά τους σχολεῖα, στά δικά

τους πανεπιστήμια. Όποιος τολμήσει νά εισχωρήσει στό μυθικό κόσμο τῶν πλουσίων ἀπομακρύνεται, ἀκόμη καί βιαίως, γιά νά μή μολύνει μέ τήν πενία του τήν ἄψογη ἀτμόσφαιρά τους.

Ὁ τρίτος λόγος πού χάνει ὁ πλούσιος τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι νομίζει πώς ὁ πλοῦτος εἶναι δικός του γιά πάντα. Ξεχνάει ὁ πλούσιος ὅτι στόν κόσμο ἐρχόμαστε ὀλόγυμνοι καί ὀλόγυμνοι γυρίζουμε στή ἀγκαλιά τῆς γῆς. Μπροστά στή σωρό τῶν ὀστῶν στό ὀστεοφυλάκιο τοῦ κοιμητηρίου οὐδείς μπορεῖ νά ξεχωρίσει ποιά ὀστά ἀνήκουν σέ πλουσίους καί ποιά σέ φτωχοῦς, ποιά ὀστά ἀνήκουν σέ ἄρχοντες καί ποιά σέ ταπεινοῦς καί ἄσημους καθημερινούς ἀνθρώπους. Ὁ πλοῦτος εἶναι ἓνα μέγεθος αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἀρχίζει καί τελειώνει σ' αὐτήν τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, δέν ἔχει τή δύναμη καί τήν ἱκανότητα νά περάσει στήν ἀπέναντι ὄχθη τῆς αἰωνιότητος. Ὁ πλούσιος λοιπόν πού λησμονεῖ τήν αἰωνιότητα ζεῖ καί κινεῖται σά νά εἶναι μόνιμος κάτοικος τῆς γῆς. Νομίζει ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἓνα θέμα πού δέν τόν ἀφορᾷ. Ὁ πλοῦτος ἀποδεικνύεται ἓνα μεγάλο ψέμα, μέσα στό ὁποῖο βυθίστηκε, ἔχασε τό θησαυρό τῆς ἀρετῆς, γιά νά κερδίσει τό θησαυρό τῶν χρημάτων, καί ὀλομόναχος καί ἀπροετοίμαστος ξεκινάει

για τό μεγάλο ταξίδι. Ἐφρόντισε για τήν καλή του θέση ἐδῶ. Στίς ἐπιλογές του δέν χωράει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ποτέ λοιπόν δέν φτάνει σ' αὐτήν, διότι ποτέ δέν τήν ἀγάπησε, δέν τήν πεθύμησε καί δέν τή ζήτησε.

Ποιός λοιπόν εἶναι ὁ πλούσιος; Εἶναι καίριο αὐτό τό ἐρώτημα, για νά δοῦμε ἂν μᾶς ἀφοροῦν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ σήμερα ἤ ὄχι. Στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ οἱ πλούσιοι ξεχώριζαν ἀπό τούς φτωχοῦς, διότι ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσά τους ἦταν τεράστια. Στίς ἡμέρες μας, ὅμως, καί εἰδικά στή χώρα μας ὑπάρχει ἡ λεγόμενη μεσαία τάξη, στήν ὁποία ἀνήκει ἡ συντριπτική πλειοψηφία ὄλων μας καί ἡ ὁποία θά πρέπει νά δοῦμε ἂν εἶναι πλούσια τάξη ἤ μιά ὁμάδα ἀνθρώπων φτωχῶν στά ὅρια τῆς ἐξαθλιώσεως. Ἐξετάζοντας τή σύγχρονη ἐλληνική πραγματικότητα μποροῦμε πολύ εὔκολα νά ποῦμε πώς δέν εἴμαστε οἱ πλούσιοι τῆς ἐποχῆς μας. Βιώνουμε μιά κρίση, πού συνέλαβε τή γενιά μας ἀπροετοίμαστη. Μέ τά μέτρα ἄλλων κοινωνιῶν εἴμαστε φτωχοί. Μέ τά μέτρα ὅμως πάλι ἄλλων κοινωνιῶν εἴμαστε πλούσιοι. Εἴμαστε πλούσιοι, διότι ἔχουμε πολλές φορές περισσότερα ἀπό τά ἀπαραίτητα καί εἴμαστε πλούσιοι, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοί ἀνθρωποι πού εἶναι φτωχότεροι ἀπό ἐμᾶς.

Δέν εἶναι ἀμαρτωλή ἡ κατάσταση στήν ὁποία ζοῦμε. Ἡ εὐμάρεια τῆς κοινωνίας μας εἶναι ἕνα θεϊκό δῶρο. Ἄς τό ἀπολαύσουμε καί ἄς εὐχαριστοῦμε νύκτα καί μέρα τόν Κύριο πού μᾶς ἀξίωσε νά ζοῦμε σέ μία ἔστω καί δύσκολη κάπως οἰκονομικά ἐποχή. Νά προσπαθήσουμε ὅμως νά ἀποφύγουμε τά τρία λάθη τοῦ κάθε πλουσίου. Νά μήν ἀποκτήσουμε ἐγωισμό ἀπό αὐτά πού ἔχουμε, νά μήν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τό διπλανό μας γιά λόγους συμφέροντος καί χρήματος καί νά μή νομίσουμε πώς ὅ,τι ἔχουμε θά τό κρατήσουμε γιά πάντα.

«Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Αὐτά τά λόγια τοῦ Κυρίου ἄς φροντίσουμε μέ τή σωστή διαχείριση τῆς μικρῆς ἢ μεγάλης περιουσίας μας νά μή μᾶς ἀφοροῦν. Ἄς μάθουμε νά δίνουμε καί τότε θά πάrouμε. Θά πάrouμε ὡς δῶρο τό μεγάλο πλοῦτο τῶν θείων χαρισμάτων καί τόν ἀνεκτίμητο θησαυρό τοῦ Παραδείσου, πού ξεκινάει ἀπό ἐδῶ στή γῆ καί δέν τελειώνει ποτέ. Ἀμήν.